

N°. 25. Rigsdagstidende. 1853.

Forhandlingerne paa den forenede Rigsdag.

Anden Samling.

8de Møde.

Mandagen den 4 April.

(Forts.)

Grundtvig (fortsat): I Forbigaaende skal jeg kun erindre om, hvad der ikke kan undgaae at falde mig som Historiker paa Sinde. Det er, at den høitideligste, den meest omfattende europæiske Tractat, som heller ikke gik ud paa nogen Slags Krig, som, for at opfyldes, egentlig ikke forlangte Andet, end at man holdt sine Tingre ved sig selv, det var Tractaten om Arvefølgen i det østerrigiske Monarchie, den Tractat, som vistnok var den høitideligste, den fredeligste, den meest omfattende til at sikke en vis Integritet, som Historien kan opvise — den, vide vi, var saa lidet istand til at give evig Sikkerhed, at den ikke noget Dieblisk forebyggede den meest udsættende Arvekrig. Men, hvad der i mine Dine er meget vigtigere, og hvad der aldeles hindrer mig i at gaae ind paa Spørgsmaalet om den Sikkerhed, vi skulde kunne vinde, naar vi gik ind, ikke paa Londontractaten, som vi jo gaae ind paa, men paa Ministeriets, Heelstatsministeriets Anskuelse om den kongelig danske Arveløvs Ophævelse, det er dette, at jeg maa nødvendig, og det maa nødvendig enhver dansk Rigsdagsmand, mener jeg, spørge: Hvad er det dog, som den ærede Minister tør paaatae sikkes, sikkes idetmindste forholdsvis i en høj Grad ved den danske Arveløvs Ophævelse og ved Londontractaten? Han har svaret os: det er Integriteten eller idetmindste dens Princip; — velan, jeg vil antage, at det ikke blot er Principet — thi jeg er ingen Lybster, der kan notes med Ideens Evighed —, at her virkelig menes en Integritet, det vil sige, at Noget forbliver heelt og holdent og ubeskaaret, men sjaa spørger jeg

om: Hvad er det dog for en Integritet, der derved kan sikkes enten i høj Grad eller i Lidet? Er det Danmarks Riges Integritet, det velbekjendte Danmarks Riges, er det dette Riges Grændser, dette Riges Frihed, dette Riges Væ, som sikkes? Er det det danske Folk, det ældgamle danske Folk, der sikkes i sin naturlige folkelige Udvikling, sin frie Stilling imellem Folkene i Europa? Ja, dersom det var dette, og dersom jeg kunde indsee, at Arveløvens Ophævelse i mindste Maade tjente til at sikke disse store Ting, der som Dansk staae mig, jeg siger det frit, over det hele Europa og den hele Verden forresten, det var en anden Sag. Men den høitærende Minister har ikke tilladt mig noget Dieblisk at tænke derpaa, han har ikke tilladt mig at tænke paa Andet, hvis Integritet skulde sikkes, end en vis igjærværende Heelstat, og jeg maa sige, saavidt jeg veed, kun hos Ministeriet igjærværende Heelstat, en Heelstat, hvis Omrids for en stor Deel ere saa taagede og ubestemte, at vel neppe Ministeriet endnu selv veed og har idetmindste aldrig sagt os, om det f. Ex. regner Lauenborg dertil eller derfra. Det er en saadan Heelstat, hvori, saavidt jeg har kunnet forstaae, det ældgamle Danmarks Rige skulde tabe sig, tabe sig, som om det var en erobret, underkuet Provinds, hvori det lille, men ædle, navnkundige danske Folk skulde glemme sig selv og sin Fortid. Saa utydeligt, som nemlig ellers Ministeriet, hvor jeg har hørt det, har udtrykt sig om den Heelstat, som skulde have en Fællesregjering, som skulde have en Fællesforfatning, som skulde være udeelig og uopløselig i al Evighed eller dog til Verdens Ende, maa jeg dog sige, at det Tydeligste eller det eneste Tydelige, jeg har hørt af den høitærende Premierminister derom, er det, at han betragter det som en reen geographisk Heelstat, som et geod-